

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Uniunea Sovietică, bastionul păcii și progresului

În zilele de 5-7 mai c., s-a ținut la Moscova cea de-a V-a sesiune a Sovietului Suprem al U. R. S. S. Cu acest prilej s-au adus hotărâri excepționale de importanță menite să asigure cetățenilor cel mai înalt nivel de trai într-un viitor apropiat. Astfel la 7 mai a. c., în cadrul ședinței comune a Camerelor, Sesiunea Sovietului Suprem a aprobat legile cu privire la:

- desființarea impozitelor percepute de la muncitori și funcționari și
- măsuri cu privire la desăvârșirea trecerii în anul 1960, a tuturor muncitorilor și funcționarilor la ziua de muncă redusă de 7 și 6 ore.

Cele două legi au fost votate după ce N. S. Hrusciiov, premierul Consiliului de Miniștri al U. R. S. S., a făcut un amplu și documentat raport în fața Sovietului Suprem, spunând că: „În prezent țara noastră este unul dintre statele cele mai puternice din punct de vedere economic și farul progresului omenirii...”. Arată că în întrecerea pașnică cu S. U. A. victoria este de partea socialismului, că încă de la 1 aprilie 1960 aproximativ 16 milioane de oameni din U. R. S. S. au beneficiat de ziua de muncă de 7 și 6 ore, iar pînă la sfîrșitul anului acestuia toți vor beneficia de această reducere. Începînd cu anul 1964 se va trece la ziua de muncă de 6 și 5 ore și va fi un succes mare al socialismului căci guvernele capitaliste nu pot oferi așa ceva, nu pot asigura creșterea continuă a nivelului de trai al poporului, nu pot introduce asigurările generale și gratuite, a concediilor plătite de stat, a învățămîntului gratuit, a tratamentului medical gratuit etc. În prezent se lucrează la un plan de 20 de ani pentru dezvoltare economică și culturală în U. R. S. S. care îngăduie țării să meargă cu mare rapiditate către triumful comunismului. Azi sînt date toate condițiile în U. R. S. S. pentru ca „în viitorul cel mai apropiat, a zis N. S. Hrusciiov, poporul sovietic să trăiască și mai bine, și mai bogat și mai fericit...”. Comunismul dezvoltă înaltele sale principii umaniste, la baza cărora stă grija pentru fericirea omului.

Odată cu reducerea cheltuielilor pentru apărare, a spus N. S. Hrusciiov: „datorită succeselor obținute în dezvoltarea economiei, în întărirea finanțelor și a circulației bănești, U. R. S. S. dispune de resursele necesare pentru a începe încă în cursul acestui an desființarea impozitelor pe salariile muncitorilor și funcționarilor”. Legea prevede ca această desființare să se facă în

etape începînd cu 1 oct. a. c. și să se încheie în 1965, adică la sfîrșitul septenalului.

„Adoptarea legii cu privire la desființarea impozitelor percepute de la populație în Uniunea Sovietică - zice N. S. Hrusciiov - va constitui încă o dovadă convingătoare a forței vitale de neînvins a socialismului, a incontestabilei lui superiorități economice și sociale asupra capitalismului care și-a trăit traiul”. „Noi ieșim într-un fel de oțean deschis, în care nimic nu ne stîrnește în întrecerea cu capitalismul. Noi vom grăbi tot mai mult pașii spre comunism, vom croi în felul acesta o brazdă tot mai profundă și mai largă în conștiința oamenilor, arătîndu-le că nu capitalismul, ci comunismul crează oamenilor toate posibilitățile pentru cea mai bună viață pe pămînt”.

Angajată în această uriașă operă Uniunea Sovietică luptă consecvent pentru dezarmare generală și totală, pentru pace. Ea promovează politica de coexistență pașnică, de colaborare economică-culturală, de rezolvare a problemelor internaționale prin tratative. În acest sens ea a inițiat și a sprijinit întrunirea conferinței la nivel înalt, care urma să aibă loc la Paris în 15 mai a. c. Cercurile agresive americane însă au torpilat această conferință.

La 1 mai c., un avion american militar de spionaj „U-2” a fost doborât deasupra U. R. S. S. la 2000 km. în interiorul țării, iar pilotul făcut prizonier avea asupra lui documente grăitoare. N. S. Hrusciiov printr-o declarație a adus la cunoștință Conferinței acest incident nedorit care slăbește încrederea între state și readuce atmosfera „războiului rece”. În loc ca să-și recunoască vina, guvernul american a susținut că spionajul aerian face parte din politica deliberată a sa. Prin aceasta, declară N. S. Hrusciiov în 16 mai c., S. U. A. încalcă grosolan normele unanim recunoscute ale dreptului internațional și înaltele principii ale Chartei O. N. U. semnată și de S. U. A... O asemenea politică se poate duce numai cînd statele sînt în stare de război, ...și ea condamnă dela bun început conferința la nivel înalt la un eșec total”. Popoarele lumii sînt indignate de această torpilare, și s-au ridicat critici contra guvernului american chiar în S. U. A. și în multe state capitaliste. Statornic politicii sale de pace, N. S. Hrusciiov a declarat atunci la conferință, și cu alte ocazii, că guvernul sovietic va face tot posibilul pentru a se destinde încordarea internațională, va lupta pentru pacea lumii.

Pace

Mari sînt puterile omului astăzi! Știința și tehnica au ajuns la așa descoperiri și invenții, încît omenirea poate să facă din pămînt o grădină înfloritoare și se apropie vremea cînd omul va călători spre alte planete. În Uniunea Sovietică se vede de pe acum ce aduc aceste descoperiri și invenții pentru popor. Aplicarea pașnică a energiei atomice, extinderea automatizării, perfecționarea tehnicii raționale și alte progrese tehnico-științifice stau la baza construirii comunismului, cînd fiecare om al muncii va avea bunuri materiale și culturale după nevoile sale, cînd viața tuturor va fi îmbelșugată și luminată. Încă din anul 1960 ziua de lucru se reduce la 6-7 ore, impozitele muncitorilor și funcționarilor se desfiin-

(urmare în pag. 2)

În același timp știința și tehnica sovietică a uimit lumea prin o nouă realizare deosebită.

La 15 mai c., la Moscova se anunță că U. R. S. S. a lansat o navă cosmică pe orbita unui satelit al pămîntului, la o înălțime de 320 km. Greutatea acestei nave-satelit, fără ultima treaptă a rachetei purtătoare este de 4540 kgr. Pe ea este instalată o cabină ermetică, avînd o greutate egală cu a unui om și tot echipamentul necesar unui viitor sbor al omului, cum și diferite aparate a căror greutate, împreună cu sursele de alimentare, este de aproximativ 2,5 tone.

Scopul lansării acestei nave este să încerce și să verifice un sistem de navă-satelit care asigură sborul în deplină securitate și ghidarea acestuia, întoarcerea pe pămînt și condițiile necesare omului în sbor. La o comandă de pe pămînt, după ce s-au obținut datele necesare cercetării și după ce s-a verificat siguranța de funcționare a navei-satelit și a cabinei, cabina s-a despărțit de navă, ca mai tîrziu nava și cabina să se apropie de pămînt și să ardă. Așa s-a arătat că omul poate sbura de pe pămînt în cosmos fără primejdie.

Uniunea Sovietică pășește cu încredere înainte spre construirea comunismului, cînd poporul sovietic va avea cel mai înalt nivel de trai, material și cultural, din lume - cucerește spațiul cosmic și este bastionul de neînfrînt al păcii. Ea pune la respect pe ațîțătorii la război și garantează menținerea și întărirea păcii pe temeiul principiului coexistenței pașnice. S. R.

Pace

(Urmare din pag. 1)

țază, producția agricolă și industrială crește vertiginos și nivelul de trai, material și cultural, se ridică neconținut. Nu peste mult timp oamenii muncii din Uniunea Sovietică vor avea cel mai înalt nivel de trai din lume. În domeniul rachetelor Uniunea Sovietică este în fruntea tuturor țărilor. După ce a trimis 3 sateliți în jurul pământului, o rachetă în lună și o planetă, ce se învîrte în jurul soarelui, Uniunea Sovietică a lansat o navă cosmică de 4540 kgr. Această navă se învîrte în jurul pământului și avea pe ea o cabină ermetică, în care ar fi putut sta un om. Nava e condusă de pe pământ și prin o comandă de pe pământ cabina ermetică s-a desfăcut de pe nava satelită și se învîrte alături de navă — în jurul pământului. Tot prin o comandă de pe pământ nava și cabina vor coborî spre pământ și își vor înceta existența.

Prin lansarea acestei nave cosmice s-a dovedit că omul poate să sboare în cosmos și să se întoarcă pe pământ după o călătorie îndelungată. Așa se apropie vremea cînd un om va pleca de pe pământ în lună sau în planetele marte, venus ș. a., și se va întoarce pe pământ cu vești de pe acolo. E destul să ne gîndim la acest lucru, ca să ne dăm seama ce mari puteri sînt în mîna oamenilor muncii, cînd muncesc împreună pentru fericirea tuturor.

Ca aceste binefaceri ale științei și tehnicii să se reverse din belșug asupra omenirii e nevoie de pace. Dacă e pace oamenii muncesc cu drag și toată munca lor o pun în slujba îmbunătățirii vieții.

Sînt însă oameni de afaceri, fabricanți de arme atomice din Occident care ațîță „războiul rece” și amenință cu un război atomic. Munca a milioane de oameni o înghit „fabricile morții atomice”, în loc ca această muncă să producă lucruri folositoare vieții. Fabricanții aceștia se gîndesc numai la marile lor ciștișuri și nu le pasă de marile suferințe și distrugerii, ce le-ar aduce un război atomic. Guvernul S. U. A. a făcut diferite provocări împotriva Uniunii Sovietice (cum a fost trimiterea unui avion de spionaj deasupra teritoriului sovietic, care a fost doborît de o rachetă sovietică) și a torpilat Conferința la nivel înalt, de la care popoarele așteptau să facă noi pași pe calea destinderii internaționale și păcii. Aceste provocări însă și-au primit răspunsul potrivit. Uniunea Sovietică a avertizat că orice avion îi va încălca granița va fi doborît și va fi lovită și baza de unde a plecat avionul.

Popoarele lumii întregi au condamnat provocările ațîțătorilor la război. Așa că acești „negustori ai morții” sînt tot mai izolați și pacea își înmulțește puterile mereu.

Cum pot să-și închipe ațîțătorii de război că popoarele se vor lăsa atrase într-un război atomic? Nici un om cinstit de pe fața pământului nu poate decît să fie împotriva războiului și pentru pace. Oamenii vor să trăiască nu să moară. Oamenii vor ca munca lor să le aducă o viață fericită, nu să slujească morții și pustiirii. De aceea noi credem că forțele păcii vor fi biruitoare pe toată fața pământului, că se va ajunge la dezarmarea generală și totală propusă de Uniunea Sovietică și susținută de toate popoarele.

Sfînta taină a Botezului

Botezul este acea taină sfîntă, în care omul prin apă și prin Duh Sfînt se curățește de tot păcatul, se renaște în Hristos la viață nouă, se sfințește sufletește și se face membru al Bisericii. Prin Botez se primește harul Duhului Sfînt, se iartă și se desleagă de păcatul strămoșesc, se face fiu al Bisericii creștine și dobîndește putere de mîntuire sufletească și de intrare în Impărăția lui Dumnezeu.

Primirea la Sfînta taină a Botezului.

Cel ce voiește să se boteze se aduce înaintea ușilor Bisericii. Născut în păcatul strămoșesc, cel nebotezat încă nu este fiu al Bisericii lui Hristos, deci lui nu-i este permis a intra în casa lui Dumnezeu mai înainte de ce n-a aruncat jugul robiei păcatului; de abia Botezul îi deschide poarta Bisericii. Pe cel ce vine la Botez, înaintea ușilor Bisericii, preotul îl descinge de brîu sau de fașe, îl dezbracă de haine pînă la cămașă, apoi îl întoarce cu fața spre răsărit, îl ține cu mîinile slobozite în jos, suflă de trei ori pe fața lui și însemnîndu-cu semnul crucii fruntea, gura și pieptul, pune mîna pe capul lui și zice rugăciunea: „În numele Tău Doamne, Dumnezeu adevărului”. Dezbrăcarea de haine înseamnă, că celce are să se boteze dezbracă pe omul cel vechiu cu juptele lui, precum zice Sf. Apostol Pavel în epistola sa către Coloseni, cap. 3, vers 9.

Cel ce vine la Botez se întoarce cu fața spre Răsărit, căci el caută lumina cea adevărată, care este sfînta Treime și Cel din Treime Hristos cel întrupat, carele este Răsărit. Așa zice Sf. Evangelist Luca în Cap. 1 vers 78: „Pentru milostivirea milei Dumnezeuului nostru, în care ne-a cercetat pe noi „Răsăritul” din înălțime”. Preotul suflă pe fața celui ce are să se boteze, căci precum suflarea Făcătorului a dat viață omului celui dintîi așa prin Botez are să i se insufle omului celui ce voiește să se boteze viață nouă duhovnicească. Și precum Mîntuitorul, suflînd peste apostoli, le-a dat pe Duhul Sfînt, așa și cel ce se botează primește darul și puterea Duhului Sfînt. De trei ori suflă preotul pe fața celui ce are să se boteze, spre a însemna, că Botezul se împărtășește în numele Sfîntei Treimi, în care este tot darul și toată puterea.

Preotul cu mîna îl înseamnă, pe cel ce vine la Botez, prin cruce, pentru că mîinile lui Dumnezeu ne-au creat pe noi, iar crucea este semnul de biruință a lui Hristos. Mai întîi se face semnul crucii la frunte, pentru că să se sfințească mintea lui, apoi la gură, pentru că vorba lui să se sfințească și să mărturisească adevărul; și în sfîrșit la piept, pentru că să fie curat cu inima, să viețuiască după voia lui Dumnezeu.

Preotul pune mîna pe capul celui ce se botează, ca prin mîna Bisericii să se coboare peste dînsul binecuvîntarea îmbeșugată, ca desfăcîndu-se de legăturile păcatului să între întru Impărăția lui Dumnezeu și aici să-i slujească lui Dumnezeu cu plăcere. Așa spune Sfînta Scriptură la „Faptele Apostolilor” cap. 8 vers 17: „Atunci puneau mîinile peste ei și luau Duh Sfînt”.

Nu e departe vremea cînd toate armele vor fi nimicite, cînd nu va mai fi armată pe pământ, ci numai miliție. Războiul va fi o amintire a unor vremi apuse, vremi de întunec și suferință. Pacea își va sărbători marile biruințe și omenirea va trăi în belșug și fericire. Ea va stăpîni pământul și dincolo de marginile pământului pentru binele tuturor. Este visul pentru care luptă popoarele lumii, în frunte cu Uniunea Sovietică și lupta aceasta e garanția împlinirii lui. T. R.

Rugăciunea: „În numele Tău Doamne, Dumnezeu adevărului” — o citește preotul din „Molitvelnic”. Ea este o rugăciune în numele Sfîntei Treimi, în care se roagă preotul, ca Dumnezeu să îndepărteze, de la cel ce vine la Botez, înșelăciunea păcatului și să-l umple pe el de credință, nădejde și dragoste.

După rugăciunea: „Cel ce ești stăpîn Doamne”, preotul suflă iarăș peste cel ce are să se boteze la gură, la față și la piept, zice de trei ori cuvintele: „Gonește de la dînsul pe tot vicleanul și necuratul duh, carele se ascunde și se încuibează în inima lui”. Pe urmă enumără preotul diferitele feluri ale ispitei, spre a înfățișa omului cu tot adînsul pe inamicul său cel dinăuntru și a-i arăta cît este de lipsă lăpădarea de acest dușman și împreunarea cu Hristos.

Dacă Biserica citește aceste rugăciuni izbăvitoare de puterea diavolului, aceasta nu înseamnă, că cel ce vine la Botez într-adevăr este stăpînit de diavolul. Cel nebotezat se află în stăpînirea păcatului strămoșesc, al cărui urzitor este diavolul. Prin Botez se zdrobește această împărăție a păcatului, a minciunii, cel botezat se slobozește din această robie și se face liber, ascultînd de Stăpînul dreptății, de Hristos.

Acum întoarce preotul spre apus pe cel ce voiește să se boteze, pentru ca să facă cu dînsul lăpădările de satana, prin întrebare întreită și răspuns întreit.

După acestea îndeamnă preotul pe cel ce se botează să se închine lui Hristos, precum ise închina Lui oarecînd orbul, după ce Domnul i-a dăruit vederea ochilor și mulțumește lui Dumnezeu.

Mîinile ridicate în sus înseamnă că cel ce se botează nu are nici o răutate ascunsă în inima sa. Repeșirile întăresc lăpădările din slujba răului și împreunarea cu Hristos cel bun. Slobozirea mîinilor și închinarea arată supunerea deplină și cumcă cel ce se botează nu are în cugetul său altceva decît numai blîndeșă și umilință.

Rînduiala Sf. Botez. Acum intră preotul în Biserică, se îmbracă în odăjdii, aprinde lumînările, tîmliază, se închină și începe rînduiala sfîntului Botez.

Cu vestmintele preotului își arată Biserica bucuria pentru primirea celui ce era rob păcatului strămoșesc. Lumînările aprinse înseamnă uminarea Duhului Sfînt și aceea, că cel botezat vine de la întunec la lumină și se face acum fiu al luminei. Tîmlierea arată buna mireasmă a Duhului Sfînt, care curățește tot mirosul rău al păcatului.

Rînduiala sfîntului Botez se începe cu sfințirea apei.

Apa ne arată foarte frumos binefacerea Botezului. Căci precum prin apă se curătesc hainele și trupul de întinăciune, așa se curățește și sufletul omului de întinăciunea păcatului strămoșesc. Precum adăpîndu-se pământul cu apă aduce roade bogate, așa și sufletul omenesc prin Sf. Botez se face roditor, pentru că ajunge părtaș al bunătății lui Hristos, al harului Său și poate să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu. Precum prin apă se stinge focul, așa se stinge prin darul sfîntului Botez focul postelor necurate. Precum prin apă se întărește omul cel ostenit, așa prin darul sfîntului Botez se întărește voia lui cea slăbită de păcat.

Ungerea cu untul de lemn. După ce preotul a sfințit apa, urmează ungerea pruncului cu untul de lemn al bucuriei, pe carele preotul mai întîi îl sfințește.

Cîntînd „aliluia” preotul toarnă în apă untdelemn de trei ori cruciș. Apoi zicînd: „Binecuvîntat este Dumnezeu, cela ce luminează

Indemnuri folositoare

În epistola întâia către Tesaloniceni, sfântul Apostol Pavel, între altele, redă și următoarele indemnuri: „Totdeauna să vă bucurați. Neîncetat să vă rugați. Pentru toate să mulțumiți, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, pentru voi, întru Hristos Iisus“. (I Tes. 5, 16—18).

Bun și folositor lucru este a ne aduce aminte adeseori de aceste cuvinte îndemnătoare, a ne gândi cu luare aminte la ele, a ne cerceta în lumina lor și a ne sili să le împlinim întocmai, mai cu seamă pentru că ele se potrivesc de minune cu înseși dorințele sufletului nostru.

și sfințește pe tot omul ce vine în lume, săvârșește ungerea celui ce se botează cu untul de lemn sfințit“.

El îi face acelaia semnul crucii mai întâi la frunte, zicând: „Unge-se robul lui Dumnezeu cu untul de lemn al bucuriei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor amin“. Apoi îl unge la piept și la spate zicând: „Spre tămăduirea sufletului și a trupului“, la urechi, zicând: „Spre ascultarea credinței“ și în fine la mâini și la picioare: „Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit, ca să umblu în urmele Tale“.

„Untul de lemn al bucuriei“ se numește așa, pentru că, precum stălpărea de măslin în gura porumbelului a fost pentru aceia, care împreună cu Noe se aflau în corabie, un semn de mîntuire din potop, așa și ungerea cu untul de lemn sfințit este un semn, că cel botezat prin apă și prin Duh Sfânt se mîntuiește de robia păcatului. Și precum trupul cel mort ai Mîntuitorului a fost uns cu prețioase mirezme, așa și cel chemat, care pășește la Sf. Botez, se unge cu sf. untdelemn, căci el murind păcatului, începe viață nouă pentru Dumnezeu, se dezbracă la Botez de omul cel rău cu poftele lui cele rele, se îmbracă cu cel nou și învie la o viață nouă, sfință și fără prihană.

Săvîrșirea sfintei Taine a Botezului. După acestea pășește preotul la săvîrșirea sfintei taine a Botezului însuși. Preotul ia pe celce vine la botez, pune mîna pe capul lui și căuțînd spre Răsărit, îl afundă de trei ori în apa mîntuirii, zicînd întâia oară: „Botează-se robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui, Amin“, a doua oară: „și al Fiului, Amin“, a treia oară: „și al Sfântului Duh, Amin“. Acum și pururea și în vecii vecilor Amin“. Acum omul vechi a murit și din apa Botezului a răsărit omul cel nou, mîntuit în Iisus Hristos. Cu cele trei afundări și scoateri se vestește credința în Sfînta Treime, iară cu afundarea se închipuește moartea și îngroparea lui Hristos, precum cu scoaterea, învierea Domnului și renașterea omului la viață nouă. Împreună cu Hristos moare și se îngroapă omul cel împovărat cu păcatul strămoșesc, moare robul trupului și al patimilor, iar împreună cu Hristos înviază omul cel nou întru o viață duhovnicească. Viață duhovnicească petrece acel om, care ascultă de Duhul cel sfînt al lui Hristos și nu se mai lasă rob de păcat.

După scoaterea din apa Botezului, cel botezat este îmbrăcat în haină albă în semn de curățire după spălarea de păcate în apa Botezului. La îmbrăcare se zice: „Îmbracă-se robul lui Dumnezeu (N) în haina dreptății“... adică a îndreptării prin vrednicia lui Iisus Hristos, și dîndu-i-se celui nou botezat sau nașului o lumînare aprinsă, se întîmpină cu psalmul: „Fericiți sînt cărora li s-au iertat fărădelegile“, în care se înfățișează roadele Botezului. Cu psalmul acesta adecă psalmul 31 se sfîrșește rînduiala sfîntului Botez.

Aceasta e cea dintîi taină a Bisericii, prin care ne naștem la viața în Hristos, devenim părtași ai vieții cei veșnice și membre ale Bisericii.

Pr. N. Terchilă

Intr-adevăr, parcă nimic nu dorim n. mai mult, decît să avem fără încetare bucurie în sufletele noastre, iar la vreme de întristare, nici o dorință nu se arată mai vie în suflet, ca dorința de a ajunge la bucurie. Cînd simțim în noi binefacerile rugăciunii, cînd ne împărtășim de mîngăierile ce izvoresc din convorbirea cu Dumnezeu, ne simțim îndemnați să înmulțim rugăciunea, iar gîndul rugăciunii neîncetate nu ne este străin. La fel și în vremea mulțumirii către Dumnezeu pentru binefacerile, ce cu îmbelșugare se revarsă asupra noastră, indemnul de a înmulți mereu mulțumirea către Dumnezeu parcă ar izvorî din însuși sufletul nostru, atît este de potrivit cu năzuințele noastre.

Dar, cînd, cu voia lui Dumnezeu, în sufletul nostru se nasc, cresc și se înzdrăvenesc dorințe mîntuitoare, dorințe îndemnătoare spre a gînsirea faptelor celor bune, să ne întărim în gîndul că dorința singură nu este îndestulătoare pentru dobîndirea celor dorite, ci la ea trebuie să adăugăm osteneala legată de făptuire, de vreme ce, nu doritorilor, nici auzitorilor, ci ostentitorilor li s-au făgăduit binefacerile Împărăției lui Dumnezeu. Mîntuitorul spune lămurit: „Nu oricine care-mi zice Doamne, Doamne, va intra întru Împărăția cerurilor, ci care face voia Tatălui Meu celui din ceruri“ (Mt. 7, 21) și: „Pentru ce-mi ziceți: Doamne, Doamne, dacă nu faceți ce vă spun?“ (Lc. 6, 46). Al Lui este și cuvîntul „Împărăția lui Dumnezeu se ia cu sila și silitorii pun mîna pe ea“ (Mt. 11, 12). Pe aceste cuvinte se întemeiază și sfîntul Apostol Pavel cînd învață, zicînd: „Nu cei ce aud Legea sînt drepți la Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea se vor îndrepta“ (Rom. 2, 13).

Să trecem, deci, de la dorință, la împlinire, să unim dorința cu făptuirea! Dar cum putem face aceasta, cu privire la indemnurile sfîntului Apostol Pavel, amintite mai sus? La această întrebare vom răspunde în cele ce urmează.

Cînd sfîntul Apostol Pavel a dat indemnul „Totdeauna să vă bucurați“ (I Tes. 5, 19), el s-a gîndit la bucuria duhovnicească, bucurie pe care cu puțină este a o avea credinciosul în toată vremea în sufletul său. El știa că bucuria duhovnicească are temeuri veșnice și că aceste temeuri, ce îi sînt și pricini, în același timp, poaște și susține în suflet o bucurie statornică, o bucurie neînteruptă, o bucurie veșnică. Ca pricini și temeuri ale bucuriei duhovnicești, sfîntul Apostol Pavel înfățișează: nădejdea răsplătirii cerești a faptelor bune (Rom. 12, 12; cf. I Cor. 2, 9), vederea lui Dumnezeu și împreună petrecerea cu El (Fil. 4, 4; 3, 1; etc.).

Și întru aceasta, de altfel, ca în toate ale sale învățături, sfîntul Apostol propovăduiește învățătura însăși a Mîntuitorului Iisus Hristos, în care se arată, deopotrivă, și indemnul la bucuria cea deapurare, ca și aceleași temeuri de bucurie duhovnicească, adică nădejdea răsplătirii viitoare a împlinirii poruncilor dumnezeiești, vederea și împreună petrecere cu Dumnezeu. E destul să ne aducem aminte că Mîntuitorul nostru a zis către ucenicii Săi: „Acestea vi le-am spus ca bucuria Mea să fie întru voi și ca bucuria voastră să fie deplină“ (In. 15, 11) și că s-a rugat Tatălui zicînd: „Acum, dar, viu la Tine, și acestea le rostesc în lume ca bucuria Mea s-o aibă deplină întru ei“ (In. 17, 13), ca să ne dăm seama că, nu numai la o bucurie deplină se gîndește Mîntuitorul să se sălășluiască în sufletele credincioșilor, ci dorea, cum dorește și acum, ca cei credincioși să aibă întru dinșii însăși bucuria Lui.

În vederea dobîndirii bucuriei depline pe care o dă El, Mîntuitorul, în învățătura Sa, ne spune: „Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri“ (Mt. 5, 12) și: „Bucurați-vă că numele voastre sînt scrise în ceruri“ (Lc. 10, 20).

Și singură nădejdea răsplătirii viitoare a faptelor celor bune poate fi temei și pricină de bucurie neînteruptă pentru cel ce se sîrguiește a face mereu binele, fără a se lenevi (Col. 6, 9), dar în sfînta Scriptură ni se arată și alte daruri, pe care le putem dobîndi în viața aceasta pămîntească, daruri prilejuitoare de bucurie și îndemnătoare la bucuria ce o aduce în suflet nădejdea. Astfel, Mîntuitorul îi încredințează pe ucenicii Săi că vor avea bucurie din vederea Lui cînd zice: „Iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră“ (In. 16, 22). Acest cuvînt s-a împlinit întocmai în însăși ziua Învierii Domnului, cînd, după spusa sfîntului Evanghelist: „S-au bucurat învățăceii, văzînd pe Domnul“ (In. 20, 20)

Dar oare bucuria ce o pricinuieste sufletului vederea Mîntuitorului a făgăduit-o Domnul numai ucenicilor ce l-au urmat în vremea propovăduirii Sale pe pămînt, sau o dă tuturor celor care, ca sfinții Apostoli de odinioară, ascultă cuvîntul Lui și îl păzesc pe el? La această întrebare nu rămînem fără răspunsul dorit, căci Duhul Sfînt s-a îngrijit să se amintească despre aceasta în sfînta Evanghelie, de unde aflăm că Fiul lui Dumnezeu a făgăduit această bucurie oricărui suflet care îl iubește și păzește poruncile Lui. Căci zice: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cine Mă iubește pe Mine, iubit va fi de către Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui“ (Ioan 14, 21) și: „Dacă Mă iubește cineva, păzi-va cuvîntul Meu și Tatăl Meu îl va iubi pe el și vom veni la el și la el ne vom face locuință“ (In. 14, 23).

Din cele de mai sus înțelegem că, pentru a ajunge la bucuria de totdeauna, trebuie ca mai întâi să ne întărim credința în făgăduințele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, apoi să nădăjduim în bunurile viitoare, iar în nădejdea acestei răsplătiri să ne străduim să împlinim poruncile ce ne-au fost date pentru a noastră mîntuire.

Dar să nu pierdem din vedere nici cuvîntul foarte însemnat, care făgăduiește vederea lui Dumnezeu numai acelora dintre doritori, care se străduiesc pentru curăția inimii, căci a zis Domnul: „Fericiți cei curați cu inima, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu“ (Mt. 5, 8) și curăția inimii tot prin împlinirea poruncilor se dobîndește...

Cei ce împlinesc poruncile lui Dumnezeu, aceia își curățesc inima, văd pe Dumnezeu, prin credință (II Cor. 5, 7) și tot prin credință, Hristos se sălășluiește în inimile lor (Ef. 3, 17) iar din această împreună petrecere cu Dumnezeu au veșnică bucurie.

Dintre toate poruncile lui Dumnezeu, cea mai la îndemîna noastră este porunca rugăciunii. Împlinirea acestei porunci are darul de a ne pune în legătură nemijlocită cu Dumnezeu, de a ne face să ne recunoaștem neputința noastră, de a ne întări în credința că avem totdeauna trebuință de ajutorul lui Dumnezeu. Pe scurt: porunca rugăciunii ne deschide mai mult decît alte porunci calea către Dumnezeu. De aceea și sfîntul Apostol Pavel ne îndeamnă la rugăciune neîncetată, zicînd: „Neîncetat să vă rugați“ (I Tes. 5, 17), iar acest indemn ni-l dă convins fiind de binefacerile rugăciunii neîncetate.

Auzind de rugăciunea neîncetată, noi sîntem înclinați a crede că aceasta, dacă este cu puțință pentru cineva, acela are trebuință de împrejurări anume pentru aceasta. Dar a gîndi în felul acesta însemnează că nu ne dăm seama de faptul că sfîntul Apostol, care ne îndeamnă la rugăciunea neîncetată, el însuși avînd această rugăciune, a trăit în împrejurări de viață obișnuite, ba poate în împrejurări de neliniște și de tulburare, suferind greutăți de călătorie, împotriviri și alte multe lipsuri și necazuri. El n-a rînduit nici un fel de împrejurări anume pentru rugăciunea neîncetată, dar a dat indemnul: „Neîncetat să vă rugați“.

Ce a înțeles sfîntul Apostol Pavel prin rugăciunea neîncetată, nu ni se spune în sfînta Scriptură, dar desigur că el n-a putut înțelege

La sfârșit de an școlar

În 29 iunie a. c. a avut loc la Institutul Teologic Universitar serbarea de încheiere a cursurilor pe anul școlar 1959—1960. Au fost de față: I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, profesorii și studenții Institutului.

P. C. Părcălaș, rector Sofron Vlad pornește de la cuvintele Mintuitorului: „Nimenia punind mâna pe plug și privind îndărăt nu este vrednic de împărăția lui Dumnezeu“. Aceasta înseamnă că dacă te apuci de o treabă trebuie să nu mai stai la îndoială, ci să o faci cu hotărâre, privind înainte la ținta, pe care o ai în față. Așa a fost sf. Ap. Pavel, care la Ierusalim — ca student teolog — a studiat Sf. Scriptură și s-a străduit ca slovele ei să le scrie pe tablele inimii sale. El, și în lucrarea apostolească, și-a angajat întreaga lui ființă.

Oamenii muncii din țara noastră privesc înainte și muncesc cu avânt pentru construirea socialismului. Cine privește în urmă nu e potrivit nici pentru împărăția lui Dumnezeu, nici pentru viața cea nouă, care crește tot mai viguroasă.

Directivele planului de 6 ani, aprobate de Congresul al III-lea al P. M. R., prevăd — între altele — generalizarea învățământului elementar de 8 ani. În felul acesta — și prin alte mijloace

de cultură — nivelul cultural al poporului se ridică mereu. Preotul trebuie să meargă în pas cu vremea, să țină seamă de ceea ce se întâmplă în jurul lui. Ne bucurăm că cei mai mulți studenți teologi au înțeles să muncească serios pentru formarea lor intelectuală și morală, pregătindu-se pentru misiunea preoțească. Ei au împletit munca minții cu viața morală și cu munca de folos obștească.

Mulțumește apoi Înălților Ierarhi, care s-au interesat de bunul mers al Institutului, în frunte cu I. P. S. nostru mitropolit Nicolae, Departamentului Cultelor, pentru ajutorul ce l-a dat; și tuturor ostenitorilor — profesori, personal administrativ și de serviciu — care au muncit cu folos în cursul acestui an școlar.

Absolvenții I. Țabra spune că noua serie de absolvenți va căuta să fie la înălțimea chemării preoțești, slujind Bisericii și poporului. Din focul dragostei de Hristos și al iubirii de popor va soarbe puteri de sfințenie și de muncă pentru fericirea tuturor. Vrednicia de a sluji lui Dumnezeu și a sluji poporului este o mare cinste, pe care o va purta cu credincioșie. Urează celorlalți studenți din an. I, II și III noi succese și mulțumește Înălților Ierarhi, Departamentului Cultelor, profesorilor, duhovnicilor, bibliotecarilor și tuturor celor ce au ajutat la formarea suflătească a studenților teologi din seria aceasta.

La sfârșit I. P. S. nostru mitropolit Nicolae spune că și anul acesta ne-am rugat muncind și am muncit rugându-ne. Deși cu sufletul ne ridicăm spre cer, noi stăm cu picioarele pe pământ și muncim pentru propășirea scumpei noastre patrii, R. P. R. E drept: celce a pus mâna pe plug se uită înainte. Chiar dacă se mai oprește să privească îndărăt, o face ca să fie legătura cu cele din urmă și brazda să fie dreaptă. Și stăpînirea de azi — care înnoiește toate monumentele istorice — ne cheamă să privim înainte prin mărețele planuri, dar și să învățăm din trecut. Și preotul trebuie să privească înainte, ținând seamă și de tradiție.

Sînt cel mai fericit dintre părinți, pentru că sînt părintele vostru cel suflătesc. Mă rog împreună cu voi, vă văd cum vă petreceți ziua și gîndul meu este întotdeauna cu voi. Și după ce veți ajunge preoți veți primi poveștile mele părintești. Cea mai însemnată povară este: să-ți păstrezi neîntinată cinstea ta de student teolog, să păzești cinstea ta preoțească. Cum se zice: „să calci a popă“ și cu mintea și cu inima. Aceasta înseamnă să slujești lui Hristos și poporului, Bisericii și patriei.

Corul studenților teologi — condus de P. C. prof. Gh. Șoima — a cântat: Imnul R. P. R. și Cîntec de pace, Cîntec de muncă (melodie de Gh. Șoima). N.

Indemnuri folositoare

(urmăre din pag. 3)

altceva decît străduința de a fi mereu legătura cu Dumnezeu, de a avea mintea lipită de Dumnezeu cu multă evlavie și cu dor, de a afirma cu nădejdea de El și de a ne încrede în El în toate cîte le facem și ni se întâmplă. În rugăciunea neîncetată cuprindea sfîntul Apostol pomenirea deasă a lui Dumnezeu, gîndul cît mai neînterupt la Dumnezeu, gînd care are darul de a lumina, de a însenina viața suflătească.

Părinții cei duhovnicești, care s-au îndeletnicit cu rugăciunea neîncetată, ne învață să ne silim a avea în mintea noastră cît mai neînterupt cuvintele: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluește-mă pe mine păcătosul“, cuvinte pe care să le depănăm mereu, pentru a ajunge la conștiința stării noastre de păcat, la simțirea trebuinței ajutorului lui Dumnezeu și la dorința de a avea acest ajutor. În această lucrare de rugăciune văd Părinții un fericit mijloc pentru a înlătura din mintea noastră gîndurile cele rele, și de a sădi și întări gîndurile cele bune.

Lucrarea de rugăciune trebuie împreună totdeauna cu împlinirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu, căci fără aceasta cu neputință este a dobîndi mîntuirea dorită, deoarece nicăieri în sfînta Scriptură nu ni se spune că rugăciunea singură este mîntuitoare, că ne putem mîntui prin rugăciune numai, ci peste tot se mîntuiește acela care împlinește poruncile lui Dumnezeu, în care porunca rugăciunii ocupă loc de frunte.

Pe măsura ce ne vom strădui pentru împlinirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu și cu grijă vom fi pentru rugăciunea neîncetată, vom ajunge și puțința de a împlini al treilea îndemn al sfîntului Pavel, amintit mai sus, adică la împlinirea îndemnului de a fi mulțumitori lui Dumnezeu pentru toate.

Cu astfel de gînduri împodobindu-ne mintea, cu dorințele pe care le pricinuesc aceste gînduri, înflăcăindu-ne inima, să cerem de la Dumnezeu ca, așa cum ne-a rînduit gîndurile cele bune, cuprinse în comoara sfîntei Scripturi și a învățăturilor sfinților Părinți, să ne dea și puterea de a le înlătui în viața noastră, ca și întru aceasta să se preamărească numele Său cel sfînt. Iar între aceste gînduri bune și înlătuirii să punem la loc de cinste gîndul și străduința pentru pace, ca pacea să stăpînească în toate suflătele și pe toată fața pămîntului. **Teofil Părăianu**

† Dumitru Axente

La 2 mai 1960 orele 23 a încetat din viață în etate de 82 ani, cunoscutul tipograf și remarcabil artist amator: **Dumitru Axente**.

S-a născut în comuna Axente Sever, descendent al tribunului Axente, din părinți țărani mijlocași. De tînr copil pornește spre cetatea Sibiului și îmbrățișează meseria de tipograf în atelierele Tipografiei Mitropoliei noastre.

Harnic, priceput și destoinic meseriaș, i se încredințează conducerea Tipografiei „Carpați“ de la Sibiu, unde se tipărea „Tribuna“, redactată de I. Broșu, S. Dragomir și Nicolae Bălan, marele mitropolit de mai tirziu.

După 1921 conduce Tipografia „Foaia Poporului“. A activat apoi multă vreme în cadrul Tipografiei Arhidiecezane pînă la pensionare. Astfel muncește în cîmpul artei grafice mai bine de 50 de ani, fiind mereu un tipograf fruntaș, apreciat în mod deosebit pretutindeni.

În viața poporului ardelean și în deosebi în activitatea meseriașilor, se remarcă prin faptul că pentru prima dată, D. Axente deschide în Ardeal „rampa“ teatrului românesc, pentru artiștii amatori (sau „diletanți“ cum erau numiți atunci).

El este cel dintîi artist ardelean care a prezentat publicului piesele scrise de clasicii autori: V. Alexandri, I. L. Caragiale, Delavrancea ș. a., piese în care D. Axente debuta în rolul principal.

Crează în sinul meseriașilor o școală a amatorilor, cursurile fiind voluntare, și în afara orelor de muncă; urmate de tineri muncitori entuziasmați de acest gen de artă.

Pe urma agonisiei sale modeste, crește trei feciori, ajutat fiind în chip ideal de soția sa credincioasă, Ana.

Regiunea Sibiului cu orașele și satele apropiate l-au cunoscut pe scenele teatrelor; mai mult însă, a avut cinstea să debuteze în Capitala Țării noastre în rolul principal din piesa „Iepuroii“, scrisă de fiul său Cornel, pentru tatăl său.

Cotidienele și revistele de specialitate din Capitală au reliefat meritele, talentul și arta meseriașului-artist Dumitru Axente.

A fost condus la locul de veci de toți prietenii dragi, care i-au apreciat talentul și străduința pe toate tărîmurile sociale.

Activitatea și viața lui Dumitru Axente nu poate fi cuprinsă în spațiul rezervat unui necrolog. De aceea cu dragoste și recunoștință pomenim și înseilăm la loc convenit numele lui.

În cartea vrednicilor sînt trecute multe nume. Printre cei vrednici de pomenire se numără și regretatul octogenar tipograf.

Pomenește Doamne pe robul Tău Dumitru, și-l așează în corturile Tale precum este scris.

Traian Chirilă

Grija pentru suflet

Mintuitorul Iisus Hristos a adresat credincioșilor cuvîntul sf. Evangheliei la timpul său (Galat. 4, 4) cu scopul ca să trezească grija lor pentru suflet. În acest sens Domnul s-a folosit de cuvînt, de pildă și de faptă ca să le înlătore neapăsarea în care unii se complăceau să trăiască devenind astfel povară și prilej de poticnire și pentru semenii lor.

În acest sens a spus foarte lămurit, în predica Sa de pe munte: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzînd faptele voastre cele bune să mărească pe Tatăl vostru cel din ceruri“ (Mat. 5, 15). Iar faptele cele bune le înfățișează sub variate feluri ca credinciosul să le poată săvîrși oricînd și în orice loc, ca să-l ajute, în grija pentru sufletul său, precum și al aproapelui.

Să luăm de pildă cuvîntul Domnului: „Cînd va fi să aduci darul tău la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo și mergi, împacă-te cu fratele tău și apoi venind adă darul tău“ (Mat. 5, 23-24). Împăcarea cu fratele este una din grijile principale pentru suflet, pentru că creștinul trebuie să-și arete neconținut dragostea sa către fratele său cu care își împarte viața aceasta pe pămînt.

Fiecare credincios are astfel prilej să-șiculeagă din aceste indemnuri îndrumări pentru viața sa. Precum păcatele se vădesc în lume, așa și faptele cele bune devin cunoscute și ele merg mai dinainte la judecată (I Tim. 5, 25). Deci creștinul care se încarcă cu fapte bune în această viață, acela poate ști că îi vor sta mărturie bună pentru el cînd îi va veni timpul să dea socoteală pentru viața sa (Mt. 25, 40).

Cine face binele, zice sf. apostol Pavel, și se înavuțește în fapte bune, acela își agonisește bună temelie pentru veacul viitor al vieții celei veșnice (I Tim. 6, 18).

Pr. M. Șesan